

ОКТОБАРСКА РЕВОЛУЦИЈА И СОЦИЈАЛНА ПРАВА ЧОВЕКА

1. Победа октобарске револуције, образовање СССР-а као државе радника и сељака, а после и осталих социјалистичких земаља, представља значајну помоћ радничкој класи осталог дела света као позитиван пример како се и која социјална права човека установљавају и гарантују радним људима социјалистичких земаља. И само постојање СССР-а и победа октобарске револуције значили су и значе огроман притисак на капиталистичку класу буржоаских земаља у том смислу што је, с једне стране, радничка класа добила непосредно средство притиска у борби за остварење својих права и захтева, а с друге стране, што је то непосредно деловало и на само одржање и понашање капиталистичке класе. Октобарска револуција је умногоструко олакшала радничкој класи капиталистичких земаља: да јасније и конкретније формулише своје захтеве, да повећа свој стандард живота и обезбеди јачи утицај на одржање тог стандарда, у мери у којој је то, наравно, по природи самих ствари могуће у капитализму. Настаје ера конкуренције, дуго година неформулисане, између социјалистичке државе Октобра и касније других социјалистичких држава, с једне, и капиталистичких земаља, с друге стране. Капитализам ствара државу благостања да би колико-толико парирао тековинама октобарске револуције у области економских и културних права човека. Предности у овој конкуренцији дуго година, и то одмах после победе октобарске револуције, имали су, а и данас их имају, СССР и друге социјалистичке земље. Међутим, грешком, односно слабошћу и пропустима теоретичара марксизма-лењинизма, ове предности су кроз дуги период времена, од Октобра па све до недавно, остале у запећку и биле скоро прикриване, наводно, с објашњењем да су социјална права човека у социјалистички организованој држави Октобра и каснијим социјалистичким земљама, *реликт* буржоаски и да ће их с изградњом социјализма нестати. Они су у ствари заборављали веома просту и скоро елементарну истину да су социјална права један од веома значајних елемената садржине социјалистичких друштвених односа који се изграђују у социјалистичком друштву. Отуда треба посебно подвући мисао изражену у Тезама за прославу Октобра, на коју је указао и друг Тито у свом чланку написаном као прилог публикацији посвећеној октобарској револуцији⁽¹⁾, према којој велика снага социјалистичког света лежи у снази његовог позитивног примера.

2. Стварањем совјетске власти идеје Октобра о социјалним правима човека оживотворене су непосредним средствима и најнапреднијим методом и облицима остваривања социјалних права човека. Пре свега, ствара

(1) „Борба“ од 14. IX 1967.

се Народни комесаријат за државно старање о необезбеденима који је убрзо, већ априла 1918. год., прерастао у Народни комесаријат социјалног обезбеђења (обеспечение). Истовремено се приступа 30. октобра 1917. доношењу Декрета о пуном социјалном осигурању радничке класе и градске и сеоске сиротиње на основама и принципима захтева радничке класе за социјалним осигурањем. Када је уместо дотадашњег Наркомата државног старања о необезбеденима основан Наркомат социјалног обезбеђења речено је у образложењу његовог оснивања: „С обзиром да назив Народни комесаријат за државно старање о необезбеденима не одговара социјалном схватању социјалног обезбеђења и представља заостатак старог времена када је социјална помоћ носила карактер милостиње и добротинства, Совјет народних комесара одређује да се Наркомат државног старања о необезбеденима претвори у Наркомат социјалног обезбеђења.” Са гледишта доприноса и значаја октобарске револуције и нове совјетске власти за развој социјалних права човека и њиховог утицаја на тај развој и на међународном плану, необично важан докуменат представља „Декрет о социјалном обезбеђењу радника” од 31. X 1918. године.

3. Октобарска револуција је остварила неизбрисив и ненадмашив примат у области социјалних права над буржоаским државама. Тај примат су СССР, а после Октобра и друге социјалистичке државе, одржали све до данас.

У западној литератури буржоаске идеолошке оријентације, међутим, која се односи на социјална права човека, не може се данас срести ниједан текст који би ову чињеницу поменуо⁽²⁾. Чињеница је, међутим, да у Европи треба одати великом броју појединаца и земаља дужно признање за установљавање и теоретско објашњење социјалних права човека. Почевши од Платона и Перикла из доба античке Грчке, преко Шпанаца Жан-Луј Вивеса и његовог савременика Жан де Медине из доба средњег века, до Беверица у доба непосредно после другог светског рата — да споме-немо само најпознатије појединце — идеја социјалних права расла је и развијала се у Европи. Многи покрети су у свој програм унели идеју остварења социјалних права човека. Ислам, православно хришћанство, а у новије време католичко и протестантско такође, у великој мери су допринели идеји социјалних права човека. Од народа у Европи први су Немци увели потпуно уређен систем социјалних права, додуше ограничен у погледу круга лица, круга осигураних случајева (ризика), врста социјалних права и износа социјалних престација, али је то ипак био уређен и правно гарантован систем. После су Французи, Енглези и други допринели стварању савременог система социјалног обезбеђења и социјалних права човека у Европи. Али, ако се хоће да буде на терену чињеница и научне истине, не може се и не сме заобилазити, прећуткивати и сакрива-

(2) На недавном семинару Комисије за права човека ОУН, одржаном у Варшави и посвећеном социјалним правима човека, неки стручњаци са Запада говорили су о доприносима земаља и појединаца развоју социјалних права човека у Европи. У интервенцијама ових стручњака ни усмено ни писмено није поменуто допринос, а камоли примат, СССР-а и других социјалистичких земаља у области социјалних права човека, док је често истипан значај Плана Беверица и америчког Act of social security, донетог 1935. године. На ову чињеницу скренуо је пажњу аутор ових редова.

ти чињеница да је управо октобарска револуција у СССР-у, под руководством Лењина, створила и у пракси спровела потпуно савремен, и до данас непревазиђен систем социјалног обезбеђења односно социјалних права човека. Термин *Social security* је превод руске речи *социальное обеспечение*, а прво министарство социјалног обезбеђења после победе октобарске револуције био је Наркомат социјалног обезбеченија. Лењин је непосредно са тадашњим министром социјалног обезбеченија састављао пројекте револуционарних декрета о увођењу социјалног обезбеђења и признавања социјалних права човека⁽³⁾.

Текстови револуционарних декрета Октобра о социјалним правима човека, Устав РСФСР од 10. јула 1918. и Устав Естоније од 15. јула 1920. показују предности социјалистичких земаља и њихових устава у области социјалних права која произилазе из правних односа савременог социјалног обезбеђења. *Декларација права радног и експлоатисаног народа*, као саставни део Устава РСФСР донетог на V сверуском сабору, потврђује такође ове предности. То чини и Декрет Совјета народних комесара од 31. октобра 1918. о социјалном обезбеђењу радника. Овај акт је заиста револуционаран, јер је установио основу принципијелно новог система социјалног обезбеђења, дотада, и дуго још после тога, непознатог у капиталистичком свету.

4. Програм СКП(б), усвојен на VIII конгресу у марту 1919, донет је у периоду војног комунизма. То је имало утицаја и на формулисање оних тачака Програма које се непосредно односе на социјална права човека. Наиме, у том програму се не говори о социјалном осигурању као методу гарантовања социјалних права човека, него о социјалном обезбеђењу као методу гарантовања тих права. Иако се ова два метода не разликују по својој социјалистичкој садржини и суштини, они за постизање циљева ипак употребљавају различита средства. Није овде место ни време да улазимо у еволуцију идеја о социјалном обезбеђењу и социјалном осигурању у СССР-у после октобарске револуције. Битно је то да су и један и други метод, сагласно изабраном кругу покривених лица, изабраном кругу покривених социјалних незгода (ризика) и др., одговарајућим средствима гарантовали и остварили веома развијен систем социјалних права радних људи СССР-а. Овај систем социјалних права био је гарантован и после, у периоду Нове економске политике (НЕП), наравно, сагласно новонасталој ситуацији после увођења хозрашчота. „Пролетаријат Русије — речено је у Владином саопштењу о социјалном осигурању од 14. новембра 1917. — поставио је на своју заставу пуно социјално осигурање лица у радном односу, а такође и градске и сеоске сиротиње... Радничка и сељачка влада, која се ослања на совјете радника, војника и сељака обавештава радничку класу Русије, а такође и градску и сеоску сиротињу да она неоложно приступа издавању декрета о пуном социјалном осигурању на

(3) Неки аутори, међутим, истичу овај допринос: Н. Gerber, *Die Sozialistaatsklausel des Grundgesetzes*, *Archiv des öffentlichen Rechts*, 1956, Bd. 81, No 1, S. 21; М. Duverger, *Droit constitutionnel et institutions politiques*, Paris, 1956, p. 206; Е. Barker, *Principles of Social and Political Theory*, Oxford, 1956, p. 243. Треба истаћи и рад К. Опалека: *Podstawowe prawa i obowiązki obywatelskie w swietle konstytucji PLR*, Warszawa, 1955. str. 79. и S. Zawadskog: *Государство благоденствия, Доктрина и практика*, Москва, 1966.

основи радничких захтева у области социјалног осигурања." У овом саопштењу наведени су следећи принципи:

Проширење социјалног осигурања на сва без изузетка лица у радном односу и чланове њихових породица и на градску и сеоску сиротињу;

проширење социјалног осигурања на све видове губитка радне способности, посебно: у случају болести, изнемоглости, инвалидности, старости, материнства, удовиштва, самохраности, а такође и незапослености;

преношење свих расхода за социјално осигурање у целини на послодавца и државу. Надокнада, уз мало смањење, пуне зараде у случају смањења радне способности или незапослености;

пуно самоуправљање осигураника у свим организацијама осигурања⁽⁴⁾.

У циљу остваривања наведених принципа из поменутог Владиног саопштења донет је читав низ декрета, међу којима: Декрет о бесплатној предаји болничким касама свих здравствених установа и предузећа или, у случају да ових нема, о предаји новчаних износа⁽⁵⁾; Одлука о осигурању за случај незапослености, донета 11. децембра 1917. са потписом Лењина, Председника Совјета народних комесара⁽⁶⁾; Декрет од 22. децембра 1917. о осигурању за случај болести⁽⁷⁾; Декрет од 15. новембра 1921. о социјалном осигурању лица у радном односу⁽⁸⁾, и други.

У Тезама о социјалном осигурању издатим 4. септембра 1922. г. од стране ЦК РКП(б) каже се: "... прелазак државних предузећа на привредни рачун истакао је низ нових задатака у области социјалног обезбеђења... Из савремених односа произилази нужност замене државног социјалног обезбеђења лица у радном односу њиховим социјалним осигурањем на рачун предузећа у којима раде"⁽⁹⁾.

Ми овде нећемо улазити у даљи ток развоја доктрине и праксе социјалног осигурања и социјалног обезбеђења у СССР-у, јер то није намена овог написа. Основна мисао коју желимо истаћи састоји се у томе да је СССР после победе октобарске револуције, а после њега и остале социјалистичке земље, дао неизбрисив допринос развоју социјалних права човека и утицао на њихово увођење у целом свету, што је пракса, досадашња и садашња, у потпуности потврдила и потврђује.

Потребно је, међутим, сетити се Лењинових идеја о социјалном осигурању изражених далеко пре октобарске револуције. На VI (Прашкој) општепартијској конференцији РСДРП, јануара 1912. год., донета је Резолуција „О односу према думском пројекту закона о државном осигурању радника". Лењин је давно пре Октобра разрадио Програм социјалног осигурања и непосредно га везао за Програм большевичке партије.

О питању социјалног осигурања Лењин је говорио још у првим својим радовима, почевши од оних о положају радничке класе у Русији.

(4) СУ РСФСР, 1917, № 2, ст. 17.

(5) СУ РСФСР, 1917, № 3, ст. 34.

(6) СУ РСФСР, 1917, № 8, ст. 111.

(7) СУ РСФСР, 1917, № 13, ст. 188.

(8) СУ РСФСР, 1921, № 76, ст. 627.

(9) А. Краснопольский, Основные принципы советского государственного страхования, Академия наук СССР, Москва, 1951, стр. 14.

Основна његова мисао односила се, када је реч о социјалном осигурању и социјалним правима радног човека, на потребу „сједињења борбе за побољшање услова рада са политичком борбом, са чијим је резултатима једино и могуће добити радикалну измену економског положаја”. Још у периоду израде „Пројекта и објашњења програма социјалдемократске партије” написаном 1895—1896. год., Лењин је изнео неке од принципа социјалног осигурања које ће он касније детаљно разрадити. Сједињење политичких и економско-социјалних захтева било је зацртано већ у Програму-минимуму, донетом на II конгресу РСДРП 1903. године. Али прве разрађене идеје о социјалном осигурању Лењин је изнео у „Резолуцији о односу према думском пројекту закона о државном осигурању радника”. Већ овде је истакнута идеја да је неопходан услов за остварење реформе социјалног осигурања која би стварно одговарала интересима пролетаријата, дефинитивно свргавање царизма, јер у условима беса реакције и господства контрареволуције после револуције од 1905. ништа се није могло очекивати од царске владе. Ни рат 1914. године, ни фебруарска буржоаско-демократска револуција 1917. године, нису у овом погледу ништа могли учинити. Тек су са победом октобарске револуције створени економско-социјални и политички услови за остварење давно пре револуције зацртаног Програма социјалног осигурања и социјалних права радних људи.

У Програму — минимуму, донетом на II конгресу РСДРП, у Другом делу његовом у тачки 8. изнети су захтеви из области државног социјалног осигурања.

У том делу програма захтева се државно социјално осигурање радника без обавезе самих радника да било шта уплаћују у фондове социјалног осигурања из својих личних примања. То је основни принцип који је служио као основа свих програмских ставова СКП(б) у области социјалног осигурања. У условима капитализма Партија се борила за остварење принципа по коме је социјално осигурање државно социјално осигурање, што значи општеобавезно социјално осигурање; принципа по коме расходи социјалног осигурања треба да се покрију искључиво на рачун послодавца; затим принципа по коме управљање социјалним осигурањем треба да се налази у рукама самих осигураника и одговарајућих радничких организација; и, најзад, принципа по коме социјално осигурање треба да покрије све случајеве умањења радне способности. То су на тадашњем степену развоја радничког покрета у Русији били усвојени принципи и захтеви СКП(б) у области социјалног осигурања. Касније је Лењин још детаљније изразио захтеве, програм и принципе социјалног осигурања, који су у адекватној форми и мери следили степен развоја радничког покрета у Русији. Реч је о проширењу захтева за социјалним осигурањем не само за случај смањења радне способности него и за случај изнемоглости, болести, старости, инвалидности изазване било каквим узроцима, трудноће и порођаја, а такође и за случај незапослености. Још у време II конгреса РСДРП Лењин је рекао: „Кад наш програм постане пројекат закона, онда ћемо у њега уносити детаље”⁽¹⁰⁾. То је Лењин делом учинио 1912. године, разрађујући већ тада и појединости у области социјалног осигура-

(10) Записник са конгреса и конференција СКП(б), II конгрес РСДРП, стр. 198.

ња. Колико је било Лењиново интересовање, колики је значај придавао у својим радовима и у својој практичној делатности питањима социјалног осигурања, може се видети и из разлика између наставног програма што га је имала у пролеће 1911. године *Лењинска партијско-пропагандистичка школа* у месту *Longjumeau* у близини Париза, и програма *Школе на Каприју* организоване од стране одзовисте Богданова. Програм Школе на Каприју имао је следеће дисциплине: Историја друштвених погледа на свет, Историја уметности, Историја руске литературе, Црква и држава у Русији, а Лењинска партијско-пропагандистичка школа у близини Париза следеће: Аграрно питање, Теорија и пракса социјализма, Радничко законодавство и социјално осигурање (предавач: Семашко), Карл Маркс и буржоаска теорија политекономије (Лењин), Дијалектички материјализам (Плеханов). VI Прашка општепартијска конференција СКП(б) усвојила је у „Резолуцији о односу према думском пројекту закона о државном осигурању”, коју је формулисао Лењин, марксистички програм борбе радничке класе за социјално осигурање, који садржи основне стратегијске задатке и важније тактичке принципе борбе пролетаријата у тој области. Наравно, све то у условима капитализма. У условима победе октобарске револуције уместо Програма-минимума из области социјалног осигурања — говорио је Лењин — ми уводимо програм совјетске власти. Тако је одмах после победе октобарске револуције превазиђен програм социјалног осигурања израђен у условима борбе против капиталистичког система царске Русије. Он је даље разрађиван и изграђиван сагласно друштвено-економским и политичко-правним односима који су се развијали у СССР-у све до данас. Еволуција законодавства из области социјалног осигурања и социјалног обезбеђења у СССР-у од Октобра до данас показује јасну и чврсту оријентацију коју је још Лењин у првим својим радовима конципирао а каснији конгреси и конференције СКП(б) и совјетска власт развијали и остваривали.

5. Буржоазија је морала стварати и створити систем брана и преграда све већем утицају идеја Октобра. Увођење, поред осталог, релативно развијеног система социјалних права у буржоаским државама и стварање противдејства револуционарним тежњама радничке класе и радних маса уопште, непосредан је израз ових настојања.

Два основна фактора служе као идејна основа овим бранама: социјална мисао Католичке цркве и теорија државе благостања.

Док је основа социјалне мисли Католичке цркве однос „богатих и сиромашних, однос између оних које је капиталистички систем фаворизовао и оних које је капиталистички систем дефаворизовао”, дакле сувише симплифицирана основа за веома развијене социјалноправне и социјално-политичке односе чак и у колико-толико развијеном капиталистичком свету, а да и не говоримо о социјалистички организованом свету и друштву, дотле је основа марксистичко-лењинистичке социјалне мисли солидарност радничке класе односно радног народа. Ни у капитализму ни у социјализму радничкој класи односно радном народу нико ништа не даје. Фондови социјалног осигурања, на пример, алиментирају се доприносима што их радници плаћају, било непосредно било посредно (преко послодавца на

укупан износ личних доходака), и на тај начин они представљају основу радничке солидарности. Савремена социјална права, дакле, нису добијена од капиталистичке класе, него су обезбеђена сопственим средствима радничке класе. Тековине борбе радничког покрета у савременом капиталистичком свету представљају се као израз добротe капиталистичке класе, мада су оне очигледно директно и свесно обезбеђене доприносом самих радника. То представља веома рафиниран маневар, дезинформацију и велику услугу Католичке цркве капиталистичкој класи, приписујући овој на тај начин нешто чему она није ништа или скоро ништа допринела, а што је радничка класа, често уз директне отпоре капиталистичке класе, успела да сама себи оствари и очува. (Све то важи како у погледу односа између појединаца тако и у погледу односа међу земљама развијеним и онима у развоју.)

Савремена социјална мисао Католичке цркве изграђена је по свом садржају, функцији и циљу као негаторска мисао марксизму-лењинизму. „Социјализми су се изграђивали уз званично ћутање Католичке цркве... Црква, међутим, излази из свог ћутања само да би осудила, а не да би потпомогла једно конструктивно дело. Папа Пије IX, 8. XII 1849. у Енциклики *Nostis et Nobiscum*, оцењује учења социјализма и комунизма као погубна, а у параграфу IV Енциклике *Syllabus* (1864), у том попису осуђених ставова, поново помиње социјализам и комунизам. Сличан став заузима у првим годинама свога понтификата и Лав XIII, посебно у Енциклици *Quod apostolici numeris* (28. XII 1878). Све до 1891. године папство ће се на тај начин ограничавати само на спомињања у негативном смислу. Такви поступци изазивали су чуђење, таква превелика опрезност изазивала је понекад и згражање. *Да је ова највиша духовна власт заузела став раније, да је претекла социјализам уместо да га проscribeује и да се после њега прихвата дела мање смелог, зар не би она поштедела свет тешких и често несрећних искустава?*"⁽¹¹⁾.

Очигледно је да утилитаристички мотиви леже у основи социјално-правне и социјално-политичке мисли Католичке цркве. Али, из ових ставова излази бар јасно то да је социјализам, као систем, творац, установљивач, али и најпогоднији амбијент (социјални, економски, политички, морални и правни) за развој и унапређење социјалних права човека. А то му, као што смо видели, десет година после октобарске револуције, признаје и Католичка црква.

Теорија која је објашњавала појаве социјалних права у буржоаским државама и служила интересима буржоазије није могла бити ништа друго до средство за спасавање капитализма, макар и у облику теорије државе благостања односно теорије буржоаске државе социјалних права. Појава социјалних права у буржоаским државама и буржоаска теорија социјалних права и државе социјалних права не представљају саме по

(11) V. Encycliques et messages sociaux, Paris, Dalloz, 1966: Предговор Henri Guittona, стр. 7.

себи никакав елемент социјализма у дејствујућем смислу у оквиру буржоаске државе благостања, него напротив, елемент борбе против социјализма и теорије марксизма-лењинизма. Усмереност стваралаца и бранилаца социјалних права у буржоаским државама против социјализма и комунизма и против социјалистичких држава и земаља посебно је очевидна и много пута је јасно и изричито декларисана.

Антисоцијализам и антикомунизам су, дакле, пре свега и на првом месту, мотив буржоаских теоретичара и заговорника социјалних права. Само што су социјална права у буржоаским државама, по природи самих ствари, мач са две оштрице. Врло много и врло често делују супротно очекивањима својих стваралаца.

М. Ступар

РЕЗЮМЕ

Октябрьская революция и социальные права человека

Октябрьская революция создала неизгладимый и недостижимый примат над буржуазными государствами в области социальных прав, СССР, а после Октября и другие социалистические страны совместно с СССР, задержали этот примат до наших дней и развивают его и дальше.

Преимущества в этом соперничестве все время, сразу же после победы Октябрьской революции и до наших дней, находились и находятся и ныне на стороне СССР и социалистических стран, но об этих преимуществах, ошибочно или же благодаря упущениям теоретиков марксизма-лењинизма, в течении долгого периода времени, от Октября и почти до последнего времени, не говорилось много и они держались без малого под спудом. Умалчивание объяснялось тем, что якобы социальные права человека в социалистически организованной стране Октября, а впоследствии и в социалистических странах, являются проступком буржуазным и что с построением социализма они исчезнут.

Если хотим придерживаться фактов и научной истины, не можем и не смеем обходить, замалчивать и прикрывать факты, что как раз Октябрьская революция в СССР под руководством Ленина создала и на практике осуществила полностью, еще и ныне, современную и модерную систему социального обеспечения и социальных прав человека.

Буржуазия должна была возводить и возвести систему рогаток и препятствий растущему влиянию идей Октября.

Два основных фактора служат идейным основанием этих преград: активность католической церкви на социальном поприще и теория государства всеобщего благоденствия.

Антисоциализм и антикоммунизм прежде всего и в первую очередь занимают мысли буржуазных теоретиков и противников социальных прав. Но социальные права в буржуазных странах по природе самих вещей являются обоюдоострым мечом. Очень часто, а иногда и в острых формах они действуют вопреки чаяниям своих творцов.

SUMMARY

The October Revolution and Social Rights of Man

The October Revolution created an unsurpassed and lasting primacy in the field of social rights over the bourgeois states. The USSR, and after October the other socialist states together with the USSR, have kept this primacy to this day, and are developing it further.

The USSR and socialist countries had right after the victory of the October Revolution and have had to this day, the advantages in this competition. But, by mistake of theoreticians of Marxism and Leninism, and or through their omissions, from October up to now, have neglected and almost suppressed these advantages, alleging that social rights of man in a socialistically organized state of October, and later in the socialist countries, are a bourgeois delict and that they shall disappear with the building of socialism.

If one wants to stick to the facts and scientific truth, one cannot and dare not avoid, suppress and hide facts that the October Revolution in the USSR, under Lenin's leadership, created and completely implemented in practice the modern system of social security, that is, of social rights of man.

Bourgeoisie had to create and make a system of impediments to the growing influence of October ideas.

Two basic factors are the ideological basis of these impediments: social sense of the catholic church and the theory of state of prosperity.

Anti-socialism and anti-communism are, first of all, and above all, behind the thoughts of the bourgeois theoreticians and of pleaders for social rights. Only, social rights in bourgeois states, by the nature of this, are a sword with double edge. A great deal, and sometimes too much, they act contrary to the expectation of their creators.

RÉSUMÉ

La Révolution d'Octobre et les droits sociaux de l'homme

La Révolution d'Octobre a créé la prééminence ineffaçable et insurpassable dans le domaine des droits sociaux sur les Etats bourgeois. L'U.R.S.S. et après la Révolution d'Octobre les autres Etats socialistes, tous ensemble avec l'U.R.S.S. ont maintenu jusqu'à aujourd'hui cette prééminence et continuent à la développer.

Les avantages dans cette concurrence pendant de longues années, immédiatement après la victoire de la Révolution d'Octobre, se trouvaient jusqu'à présent et se trouvent encore aujourd'hui du côté de l'U.R.S.S. et des pays socialistes, mais tous ces avantages par la faute c'est à dire par la faiblesse et les erreurs des théoriciens du marxisme-léninisme, durant une longue période depuis la Révolution d'Octobre jusqu'à une époque récente, ont été mis au rebut et presque dissimulés, prétendument, avec l'explication que les droits sociaux de l'homme dans l'Etat organisé sur les fondements socialistes par la Révolution d'Octobre, et plus tard dans les pays socialistes sont un délit bourgeois et que ceux-ci disparaîtront avec l'édification du socialisme.

Si on veut rester sur le terrain des faits et de la vérité scientifique, on ne peut pas et on n'ose pas éluder, passer sous silence et cacher le fait que c'est justement la Révolution d'Octobre en U.R.S.S., sous la conduite de Lénine, qui a créée et entièrement réalisée en pratique, encore aujourd'hui, un système contemporain et moderne de la sécurité sociale c'est à dire des droits sociaux de l'homme.

La bourgeoisie devait créer et réaliser un système de défense et de barrières contre l'influence croissante des idées de la Révolution d'Octobre.

Deux facteurs fondamentaux servent de base idéologique à ces barrières, à savoir: la pensée sociale de l'église catholique et la théorie de l'Etat du bien-être.

L'antisocialisme et l'anticommunisme est avant tout et en premier lieu le motif dans les pensées des théoriciens bourgeois et des protagonistes des droits sociaux. Excepté que les droits sociaux dans les Etats bougeois sont par la nature des choses une arme à double tranchant. Ils agissent très souvent et parfois bien plus dans le sens contraire aux fins que leurs auteurs avaient l'espoir de réaliser.